

het hoogste. Hoe welgezend dus ik steun aan weduwen enz. ben, ik ben *beslist* er tegen de zaak te steunen op de wijze aangegeven door collega VISSCHER. Heeft men collegiale hulp genoten, dan is men geen collegialen dank *schuldig*, maar men voelt den dank in zich. En die dank *wil* zich uiten. Niet in een bedrag, misschien zoo groot als de verstrekte hulp aan de markt geldt, maar toch in een *herinnering* aan de verleende hulp. Het is een gevoelszaak; men kan spreken van: „te missen *décoratie*”, men kan ook spreken van: „uit *dank* gegeven herinnering”. En zouden voor de helpende collegae *die* herinneringen niets waard zijn? Is het leven dan alléén geld?

Wel wil ik mijn vrijwillige bijdrage aan het Ondersteuningsfonds verhoogen, maar *niet* wil ik mijn dank aan een helpend collega versjacheren aan dat fonds. Ik wil vrij blijven in den vorm van dankbetuiging.

Op de manier van collega VISSCHER doorgaande, zouden wij huiselijke feestjes, cadeautjes, sigaren, biertjes enz. enz. in geld kunnen omzetten en aan het fonds overdragen. Waarom het een wel en het ander niet? Verhoog vakmatig, d. w. z. verplichtend, voor *alle* leden de bijdrage.

Beetsterzwaag, Juni 1915.

TH. DE GROOT.

II.

In het *Tijdschrift* van 12 Juni ll. gaat collega METZLAR te keer tegen het ondersteuningsfonds. Het is jammer, dat hij zijn licht niet heeft ontstoken bij een der leden van de commissie, vóórdat hij daartoe overging. Hij had dan kunnen vernemen, dat de meeste gevallen voorkomen niet uit zorgeloosheid, maar door tegenspoeden en vroegtijdig overlijden. De meeste artsen zijn bij hun vestiging nog niet in staat zich voor een behoorlijk bedrag te verzekeren. Zijn zij zoo gelukkig een behoorlijke praktijk te krijgen, dan kunnen zij na eenige jaren daarvoor zorgen. Blijft echter de opbrengst der praktijk laag, zooals op verscheidene plaatsen het geval is, dan is het voor den collega niet mogelijk te zorgen voor een verzekering, die bij een mogelijk overlijden op betrekkelijk jongen leeftijd zijn weduwe in staat stelt voor zich en de kinderen te zorgen. In de meeste gevallen heeft de weduwe zelf eenig vermogen of wordt zij geholpen door de familie. Er zijn echter gevallen, waar dit vermogen of de hulp der familie zóó gering is, dat de weduwe niet in staat is, haar kinderen een behoorlijke opvoeding te geven. Deze gevallen waren in vroegere jaren oorzaak, dat in circulaires aan de collega's, ook aan leeken, om hulp werd gevraagd. Dr. RAMAER vond dit zeer stuitend en kwam op de gedachte, dat onze maatschappij zou oprichten een fonds, bestaande uit vrijwillige bijdragen, waaruit de behoeftige weduwen der leden eenige ondersteuning kunnen erlangen. Later is de hulp uitgebreid tot behoeftige kunstgenooten. Ik geloof niet, dat de geneesheeren zouden wenschen terug te keeren tot den vroegeren tijd van allerlei circulaires. Collega METZLAR heeft zich geërgerd over de collecte op de algemeene vergaderingen. Hij vergeet echter, dat deze collecte gehouden wordt op den eersten dag der vergadering, waar alleen de leden der maatschappij aanzitten en geen gasten tegenwoordig zijn, zoodat wij daar en familie zijn. Er is daarbij geen publiek tegenwoordig, bij wie gecollecteerd zou kunnen worden, tenzij collega METZLAR daarmede de kelners bedoelt. Het zou jammer zijn, als met deze collecte gebroken werd, daar zij jaarlijks een flinke steun voor de kas is. De commissie voor het ondersteuningsfonds is den achtbaren collega, die jaarlijks een opwekkend woord spreekt voor de collecte, zeer dankbaar. Ik hoop, dat dit schrijven tot gevolg moge hebben, dat vele nieuwe contribuanten tot het fonds zullen toetreden en dat ook de naam van collega METZLAR voortaan op de lijst prijken zal. Elk der leden van de commissie is bereid inlichtingen te geven, waar deze gewenscht zijn.

Amsterdam, Juni 1915.

Dr. M. JUDA.